

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 035778 24 Gž 2
Tuzla, 07.02.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija, Asje Razić kao predsjednika vijeća, Amele Delić i Smiljane Lekić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljica S.M. iz T., ... i Lj.M. iz T., ..., koje zastupa punomoćnik Amila-Mimica Kunosić, advokat iz Tuzle, protiv tuženih A.K. iz T., ul. ... i Š.K. iz T., ..., sprat broj ..., stan broj ..., koje zastupaju punomoćnici Muhamed Agić i Edvin Agić, advokati iz Tuzle, radi isplate duga, v.sp. 7.857,00 KM, odlučujući o žalbi tužiteljice Lj.M., kao i žalbi tuženih izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 035778 19 P 2 od 17.07.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.02.2025. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tuženih se djelimično uvažava, a žalba tužiteljice Lj.M. se uvažava tako da se prvostepena presuda:

- u odnosu na tužiteljicu S.M. potvrđuje u dijelu stava I izreke za dosuđeni iznos od 5.000 eura (protivvrijednost od 9.779,15 KM), a djelimično preinačava u preostalom dijelu stava I izreke, tako da se dosuđeni iznos od 30.587,00 KM (vraćen po osnovu kredita), snižava na iznos od 29.797,00 KM, te slijedom toga ukupno dosuđeni iznos duga od 40.366,15 KM, snižava na iznos od 39.576,15 KM, kao i u dijelu odluke o kamatama, tako da na iznos duga od 35.876,15 KM, zatezna kamata umjesto od 30.03.2009. godine, teče od 31.03.2009. godine, pa do isplate, a na iznos duga od 3.700,00 KM, zatezna kamata umjesto od 30.03.2009. godine, teče od 10.05.2024. godine pa do isplate, te se preinačava u stavu II izreke, tako da se tužene obavezuju da tužiteljici S.M. solidarno nadoknade troškove postupka u iznosu od 4.931,56 KM,
- u odnosu na tužiteljicu Lj.M. ukida i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odbija se zahtjev tuženih da im tužiteljica S.M. nadoknadi troškove žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude, obavezane su tužene A.K. i Š.K. (u daljem tekstu prvotužena i drugotužena) da tužiteljici S.M. (u daljem tekstu: prvotužiteljica), solidarno isplate na ime iznosa od 30.587,00 KM, koje je vratila po osnovu kredita, a koji je podigla za tužene u HYPO ALPE ADRIA banci d.d. Mostar, koji je zaključen 21.07.2003 godine, i iznos pozajmljenog novca nakon zaključenja Ugovora o regulisanju međusobnih odnosa od 17.05.2004 godine od 5.000,00 eura, što čini protivvrijednost 9.779,15 KM, a što ukupno čini obavezu vraćanja duga u iznosu od 40.366,15 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 30.03.2009 godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom izvršenja.

Stavom II izreke, obavezane su tužene da tužiteljicama solidarno naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 7.620,45 KM, a u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je izjavila tužiteljica Lj.M. (u daljem tekstu: drugotužiteljica), zbog svih razloga iz člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu: ZPP), sa prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda u dijelu koji se odnosi na tužbeni zahtjev drugotužiteljice, preinači ili da se ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, uz zahtjev za naknadu troškova za sastav žalbe u iznosu od 1.413,36 KM, sa uračunatim PDV i troškova takse na žalbu.

Protiv prvostepene presude žalbu su izjavile tužene, pobijajući istu u cijelosti zbog svih razloga iz člana 208. stav 1. ZPP, sa prijedlogom da se prvostepena presuda preinači, tako da se u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužiteljica ili da se ukine, te predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, uz zahtjev za naknadu troškova za sastav žalbe u iznosu od 540,00 KM uz 17% PDV, kao i takse na žalbu.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Žalba drugotužiteljice je osnovana, dok je žalba tuženih djelimično osnovana, a sve iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa slijedi, da se prije podnesene tužbe u ovoj pravnoj stvari, kod Općinskog suda u Tuzli vodio postupak po tužbi tužiteljica od 21.04.2005. godine u predmetu broj 32 0 P 082710 11 P (stari broj P-714/059, radi utvrđenja da je prvotužiteljica na osnovu Ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza od 18.05.2004. godine, stekla osnov sticanja vlasništva na stanu u T. ulica ..., da je prvostepena presuda donesena u tom postupku preinačena odlukom Kantonalnog suda u Tuzli od 17.02.2009. godine, tako da je odbijen zahtjev tužiteljica; da je u tom postupku izražen stav da odredbe člana VI, VII, VIII, IX i X Ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza protivne odredbama člana 973. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu: ZOO), te da su kao takve ništave u smislu odredbe člana 103. ZOO, kao i da je odbijena revizija tužiteljica izjavljena protiv navedene odluke Kantonalnog suda.

Dalje slijedi, da je ovaj predmetni postupak pokrenut tužbom tužiteljica (sada tuženih), podnesenom prvostepenom sudu dana 22.10.2008. godine, radi utvrđivanja da je nepostojeći i bez pravnog dejstva navedeni Ugovor o regulisanju međusobnih prava i obaveza; da su u odgovoru na tužbu tužene (sada tužiteljice), osporile tužbeni zahtjev, te dana 31.03.2009. godine podnijele protivtužbu kojom je prvotužiteljica zahtijevala da joj tužene solidarno na ime duga isplate iznos od 40.366,15 KM, odnosno drugotužiteljica iznos od 7.857,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.03.2009. godine; da na pripremno ročište koje je zakazano za dan 18.10.2011. godine, nisu pristupile tužiteljice, te je doneseno rješenje kojim se tužba smatra povučenom, a postupak nastavljen po protivtužbi, tako da ranije označene tužiteljice imaju status tuženih, a ranije označene tužene, status tužiteljica.

Takođe slijedi, da je na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 10.05.2024. godine, tužbeni zahtjev u odnosu na tužiteljicu S.M. konačno opredijeljen na ukupan iznos duga od 40.366,15 KM, na način kako je to navedeno u stavu I izreke pobijane presude, te je predloženo da se tužene obavežu da tužiteljicama solidarno nadoknade troškove parničnog postupka, kao i da je u završnom izlaganju navedeno da je prvotužiteljica dokazala osnovanost zahtjeva da joj tužene solidarno isplate dug po osnovu izmirenja kreditnog zaduženja u iznosu od 30.587,00 KM, kao i dug na osnovu pozajmice u iznosu od 9.779,15

KM, odnosno da je drugotužiteljica dokazala osnovanost tužbenog zahtjeva za isplatu duga u iznosu od 7.857,00 KM, a sve sa kamatnim zahtjevom.

Prema razlozima pobijane presude u relevantnom slijedi, da je prvostepeni sud na osnovu Ugovora o kreditu, prema kojem je prvotužiteljica kod Hypo Alpe Adria bank d.d. Mostar, podigla kredit u iznosu od 25.000,00 KM, Ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza Ov-3609/04 od 18.05.20024 godine, odnosno njegovih važećih odredbi od I - V, 47 naloga blagajni Hypo Alpe Adria bank d.d. Mostar, potvrde iste Banke od 19.01.2009. i 31.01.2011. godine, brisovne dozvole broj ... od 01.11.2011. godine, otplatnog plana, kao i iskaza tužiteljica koje su dale u svojstvu parničnih stranaka, utvrdio da su tužiteljice tuženim, koje su kćerka i majka, davale novčana sredstva, od čega je prvotužiteljica za iste, uz preporuku drugotužiteljice podigla kredit i da je prvotuženoj dala iznos od 25.000,00 KM, a, zatim, i iznos od 5.000 eura, što predstavlja protivvrijednost od 9.779,15 KM; da se radilo o poslu, koji su tužene obavljale zajednički; da tužene, čija je obaveza bila da vraćaju podignuti kredit, isti nisu vraćale, kako su se obavezale; da vještaci ekonomske struke nisu mogli obaviti vještačenje u ovoj pravnoj stvari zbog proteka vremena čuvanja poslovne dokumentacije od strane banaka; da je prema nalogima blagajni banke i vlastitoj tvrdnji kredit prema Hypo Alpe Adria bank isplatila prvotužiteljica, u iznosu od 30.587,00 KM, da je tuženima dala na zajam iznos od 5.000 eura, za nabavku robe radi daljnje prodaje, što predstavlja protivvrijednost u iznosu od 9.779,15 KM, a da tužene nisu dokazale da su postupale u skladu sa i dalje važećim odredbama (I – V) Ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza od 18.05.2004. godine.

Slijedom iznesenog, prvostepeni sud je primjenom odredaba člana 210. i 277. Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu; ZOO), pobijanom presudom obavezao tužene da prvotužiteljici solidarno isplate iznosa od 30.587,00 KM, a koji je prvotužiteljica otplatila Hypo Alpe Adria banci po osnovu kredita koji je podigla za tužene, kao i iznos od 5.000 eura (protivvrijednost 9.779,15 KM) po osnovu pozajmice date tuženim, zajedno sa kamatnim zahtjevom, kako je to bliže navedeno u stavu I izreke, dok je stavom II izreke obavezao tužene da tužiteljicama solidarno nadoknade troškove postupka u iznosu od 7.620,45 KM.

Pri tome je prvostepeni sud u razlozima pobijane presude naveo da je punomoćnik tužiteljica uredio tužbeni zahtjev na način da su izostavljena potraživanja drugotužiteljice, pa da je nalazeći da su tužiteljice dokazale osnovanost konačno uređenog tj. preciziranog tužbenog zahtjeva, istom udovoljio krećući se u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva.

Stoje žalbeni navodi tuženih da je nejasno iz kojih razloga je u izreci pobijane presude kao vrijednost spora označen iznos od 7.857,00 KM.

Međutim, žalba zanemaruje da u situaciji kada se tužbeni zahtjev odnosi na novčani iznos, kao što je konkretan slučaj, vrijednost predmeta spora predstavlja taj iznos, odnosno da visina zahtjeva predstavlja ujedno i vrijednosti spora, te da pogrešno označenje vrijednosti spora ne može imati štetne posljedice za tužene.

Osim toga, odlučujući o tužbenom zahtjevu prvotužiteljice, prvostepeni sud je cijeneći izvedene dokaze (član 8. ZPP), pravilno utvrdio da je prvotužiteljica za tužene podigla kredit u iznosu od 25.000,00 KM, da su se tužene obavezale da će taj kredit otplatiti, a da to nisu učinile, kao i da im je dala na zajam iznos od 5.000 eura, a da tužene prvotužiteljici nisu vratile ni taj pozajmljeni novac.

Izneseno utvrđenje prvostepenog suda ima utemeljenje u sadržini izvedenih dokaza, a posebno u sadržini Ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza, odnosno njegovih odredaba od I do V, za koje odredbe tužene tokom ovog postupka ni kroz prethodno pitanje nisu dokazale da ništave, odnosno da je u ovom dijelu Ugovor bez pravnog dejstva, kako to

pravilno nalazi i prvostepeni sud. Naime, u navedenom Ugovoru tužene su saglasno potvrdile da je prvotuziteljica, kao korisnik kredita sa Hypo Alpe Adria bank, kao davaocem kredita, dana 21.07.2003. godine, zaključila ugovor o kreditu na osnovu kojeg joj je isplaćen kredit u visini od 25.000,00 KM, sa rokom vraćanja od 144 mjeseca, da je ukupno kreditno zaduženje iznosilo 43.058,88 KM, da je uredna otplata kredita obezbijedena zasnivanjem založnog prava u korist banke na dvosobnom stanu vlasništvo drugotužene, da su tužene potvrdile da je prvotuziteljica kredit podigla u dogovoru sa njima, budući da su u vrijeme zaključenja ugovora bile kreditno nesposobne, a sredstva su im bila potrebna, da im je drugotužiteljica na raspolaganje predala 25.000,00 KM, da su tužene usmenim dogovorom preuzele obavezu da otplaćuju rate kredita, kao i da je na dan potpisivanja Ugovora, prvotuziteljica tuženima dala na zajam iznos od 5.000 eura, sa obavezom vraćanja zajma na dan 17.12.2004. godine.

Stoga, imajući u vidu navedenu sadržinu Ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza, nasuprot navodima žalbe tuženih, pravilno je prvostepeni sud odlučio kada je tužene obavezao da prvotuziteljici solidarno nadoknade dug po osnovu primljenih sredstava na osnovu kredita koji su tužene trebale izmiriti, a to nisu učinile, kao i po osnovu pozajmice, pa sama okolnost da je u svom iskazu prvotuziteljica izjavila da je novčana sredstva dala prvotuženoj, dakle okolnost kome je fizički „u ruke“ predat novac, ne može otkloniti solidarnu obavezu tuženih prema drugotužiteljici, kako to žalba nastoji prikazati.

Pri tome, stoje navodi žalbe da prvotuziteljica u svom iskazu nije navela tačan iznos koji je otplatila po osnovu kredita, a koji su joj tužene dužne nadoknaditi, navodeći da se radi o iznosu od oko 30.000,00 KM, što je i razumljivo obzirom na protek vremena, ali to nije moglo uticati na pravilnost i zakonitost prvostepene presude. Ovo iz razloga što žalba zanemaruje da je prvotuziteljica u svom iskazu navela da je od banke dobila potvrdu od 31.11.2011. godine, da je izmirila cjelokupnog iznos kredita, da je tu potvrdu izvela kao dokaz u prvostepenom postupku, zatim je izvela i dokaz uvidom u brisovnu dozvolu od 01.02.2011. godine, kojom je Hypo Alpe Adria bank dozvolila brisanje založnog prava na nekretnini drugotužene, kojim je bila obezbijedena uredna otplata kredita koji je podigla prvotuziteljica, kao i da je izvela dokaze čitanjem uplatnica, kao dokaz o izvršenim uplatama od strane prvotuziteljice, što sve ukazuje da nije proizvoljan zaključak prvostepenog suda da su tužene dužne prvotuziteljici i isplatiti dug po kreditu koji su u konačnom i priznale u Ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza od 18.05.2004. godine

Naime, prvotuziteljica je na pripremnom ročištu, koje je održano 14.06.2021. godine predložila da se izvrši dokaz uvidom i čitanjem isprava između ostalog i uvidom i čitanjem uplatnica za period počev od 29.11.2005. pa do 20.11.2010. godine, a prema sadržini zapisnika sa glavne rasprave koja je održana dana 10.05.2024. godine, slijedi da je izvršen uvid i čitanje kopija uplata za period počev od 29.11.2005. pa do 20.11.2010. godine, čiju tačnost tužene nisu osporile, niti ih posebnim žalbenim navodima dovode u pitanje. Pri tome, kako zbir sredstava plaćenih koji proizlaze iz uplatnica predstavlja prostu matematičku operaciju za koju nije potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže, ne stoje ni navodi žalbe da je prvotuziteljica visinu duga mogla dokazati jedino vještačenjem po vještaku ekonomske struke, odnosno da je jedini odgovarajući dokaz na okolnost visine duga po osnovu novčanih sredstava koje je prvotuziteljica dala tuženima, vještačenje po vještaku ekonomske struke.

Prema tome, cijeneći sadržinu uplata- naloga blagajni ovaj sud je utvrdio da je prvotuziteljica na ime kredita koji je podigla kod Hypo Alpe Adria Bank banci uplatila sljedeće iznose: dana 29.11.2005. godine iznos od 4.000,00 KM, 29.12.2005. godine iznos od 7.500,00 KM, 31.01.2006. godine iznos od 807,00 KM i 20,00 KM, 31.01.2006. godine iznos od 3.000,00 KM, 04.05.2006. godine iznos od 1.000,00 KM, 15.09.2006. godine iznos od 600,00

KM, 10.11.2006. godine iznos od 600,00 KM, 31.01.2007. godine iznos od 500,00 KM, 21.05.2007. godine iznos od 1.000,00 KM, 21.06.2007. godine iznos od 320,00 KM i 30,00 KM, 10.07.2007. godine iznos od 320,00 KM, 10.08.2007. godine iznos od 320,00 KM, 11.09.2007. godine iznos od 320,00 KM, 10.10.2007. godine iznos od 320,00 KM, 08.11.2007. godine iznos od 320,00 KM, 12.12.2007. godine iznos od 320,00 KM, 07.01.2008. godine iznos od 320,00 KM, 09.02.2008. godine iznos od 320,00 KM, 12.03.2008. godine iznos od 320,00 KM, 12.04.2008. godine iznos od 320,00 KM, 10.05.2008. godine iznos od 320,00 KM, 10.06.2008. godine iznos od 320,00 KM, 08.07.2008. godine iznos od 320,00 KM, 07.08.2008. godine iznos od 320,00 KM, 09.09.2008. godine iznos od 320,00 KM, 07.10.2008. godine iznos od 320,00 KM, 07.11.2008. godine iznos od 320,00 KM, 10.12.2008. godine iznos od 320,00 KM, 12.01.2009. godine iznos od 320,00 KM, 10.02.2009. godine iznos od 320,00 KM, 09.03.2009. godine iznos od 320,00 KM, 16.04.2009. godine iznos od 320,00 KM, 10.06.2009. godine iznos od 320,00 KM, 14.08.2009. godine iznos od 320,00 KM, 19.10.2009. godine iznos od 320,00 KM, 23.12.2009. godine iznos od 320,00 KM, 23.01.2010. godine iznos od 320,00 KM, 18.03.2010. godine iznos od 320,00 KM, 11.05.2010. godine iznos od 320,00 KM, 22.07.2010. godine iznos od 320,00 KM, 11.09.2010. godine iznos od 320,00 KM, 19.11.2010. godine iznos od 350,00 KM, 29.11.2010. godine iznos od 150,00 KM, što čini ukupan iznos od 29.797,00 KM, a ne iznos od 30.587,00 KM, koji se potražuje tužbom i koji je prihvatio prvostepeni sud.

Dakle, kako je prvotuziteljica u ovom postupku dokazala da je iznos od 29.797,00 KM, uplatila banci, po osnovu kredita koji je podigla za tužene i koji su prema usmenom dogovoru tužene trebale otplatiti, i za koji iznos su se tužene neosnovano obogatile, te dokazala da joj tužene nisu vratile ni pozajmljeni iznos od 5.000 eura (protivvrijednost od 9.779,15 KM), to postoji obaveza tuženih da prvotuziteljici vrate dug koji se potražuje predmetnom tužbom u ukupnom iznosu od 39.576,15 KM, budući da se takva obaveza tuženih temelji na odredbama člana 210., 557. stav 1. i 562. stav 1. ZOO, s tim da okolnost da se prvostepeni sud pozvao samo na odredbu člana 210. ZOO, nije od uticaja na zakonitost pobijane presude, kako se to navodi u žalbi.

Nasuprot navodima žalbe, pravilno je prvostepeni sud raspravio prigovor zastarjelosti potraživanja i zaključio da isti nije osnovan.

Naime, ne stoje žalbeni navodi da u okolnostima kada je kredit podignut 2003. godine, i kada su te godine novčana sredstva predata prvotuženoj, da je prvostepeni sud morao izvesti zaključak da je osnovan istaknuti prigovor zastarjelosti potraživanja.

Žalba zanemaruje da zaključeni Ugovor između stranaka o regulisanju međusobnih prava i obaveza dana 18.05.2004. godine, u smislu odredbe člana 387. i 392. stav 2. ZOO, ima značaj priznanja duga, te da zastarjevanje duga prekinuto priznanjem od strane dužnika, počinje teći iznova od priznanja, to se zastarni rok za dug po osnovu kredita koji je podigla prvotuziteljica ima računati od dana zaključenja navedenog Ugovora (18.05. 2004. godine), odnosno po osnovu zajma od dana kada su se tužene obavezale da vrate zajam (17.12.2004. godine). Stoga, kako od 18.05.2004. godine, odnosno 17.12.2004. godine do podnošenja protivtužbe dana 31.03.2009. godine, nije protekao zastarni rok od 5 godina, to nije nastupila zastarjelost potraživanja, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud.

Međutim, ne može se prihvatiti pravilnom odluka prvostepenog suda kojom je prvotuziteljici na cjelokupan iznos duga dosuđena i zatezna kamata, počev od 30.03.2009. godine.

Naime, za potraživanja koja su dospjela do 30.03.2009. godine, prvotuziteljici pripada zakonska zatezna kamata, počev od 31.03.2009. godine, kada je postavila protivtužbeni

zahtjev, a za potraživanja po osnovu otplaćenog kredita banci za period od 16.04.2009. godine do 29.11.2010. godine u iznosu od 3.700,00 KM, zakonska zatezna kamata počev od dana 10.05.2024. godine, kada je prvotužiteljica konačno opredijelila svoj tužbeni zahtjev, neovisno što je i navedeni iznos duga bio obuhvaćen podnesenom protivtužbom.

Osnovano se žalbom tuženih osporava i odluka o troškovima postupka dosuđenih prvotužiteljici.

Naime, u konkretnom slučaju, tužiteljice nisu jedinstveni, nego obični suparničari, a u skladu sa odredbom člana 393. stav 1. ZPP, suparničari podmiruju troškove na jednake dijelove, odnosno, prema stavu 2. istog člana, ako postoji znatna razlika u pogledu njihovog udjela u predmetu spora, sud će prema razmjeru tog udjela odrediti koliki će dio troškova nadoknaditi svaki od suparničara.

Prema odredbi člana 27. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine F BiH“, broj 22/04 – u daljem tekstu Adv. tarife), kada advokat u istom postupku zastupa više osoba, u takvom slučaju kao vrijednost spora se uzima zbir vrijednosti tužbenih zahtjeva klijenata koje zastupa, te se broj bodova utvrđen na osnovu te vrijednosti spora uvećava za 20% za zastupanje za drugog klijenta.

Obzirom da je vrijednost tužbenog zahtjeva prvotužiteljice u iznosu od 40.366,15 KM, a drugotužiteljice 7.857,00 KM, to se kao vrijednost spora prilikom obračuna troškova ima uzeti iznos od 48.223,15 KM (zbir vrijednosti tužbenih zahtjeva), slijedom čega bi prema odredbama člana 12. i 13. Adv. tarife, a prema vrijednosti spora od 48.223,15 KM tužiteljicama za svaku preduzetu radnju pripadao iznos od 1.080,00 KM, kao i uvećanje od 20%, dakle iznos od 1.296,00 KM.

Međutim, kada se imaju u vidu odredbe člana 1. Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o advokaturi F BiH („Službene novine F BiH“, broj 18/05), prema kojim nagrada advokatima za pruženu pravnu pomoć ne može prelaziti jednomjesečni prosječni lični dohodak u Federaciji BiH, to bi tužiteljicama u skladu sa zvanično objavljenim podacima o prosječnoj neto plaću u Federaciji za sastav odgovora na tužbu od 22.01.2009. godine pripadao iznos od 790,50 KM, za sastav protivtužbe od 31.03.2009. godine iznos 795,20 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu 18.10.2011. godine iznos od 817,67 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta od 14.06.2021. godine i 22.07.2021. godine iznosi od po 638,50 KM, za zastupanje na glavnoj raspravi 18.07.2023. godine, iznos od 1.227,00 KM, ukupno 4.907,00 KM, sve uvećano za 17% PDV u iznosu od 834,25 KM, kao i iznos od 150,00 KM na ime takse na presudu, što čini ukupan iznos troškova od 5.891,25 KM.

Pri tome kada se ima u vidu da se udio prvotužiteljice u predmetu spora može iskazati u omjeru od 83,71%, to su prvotužiteljici dosuđeni troškovi u iznosu od 4.931,56 KM, cijeneći da se kod uspjeha prvotužiteljice u sporu u pogledu glavnog zahtjeva od 98,04 %, može smatrati da nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi (član 386. stav 3. ZPP), pa su tužene obavezane da prvotužiteljici nadoknade ukupan iznos troškova postupka.

Iz navedenih razloga, odlučeno je da se primjenom člana 229. tačka 2. i 4. ZPP prvostepena presuda u stavu I i II izreke preinači na način kako je to navedeno u stavu prvom alineja prva izreke, ove drugostepene presude, dok je u preostalom dosuđujućem dijelu u odnosu na prvotužiteljicu prvostepena presuda potvrđena (član 226. ZPP)

Međutim, osnovano se žalbom drugotužiteljice, kao i tuženi, ukazuje da prvostepeni sud nije odlučio o glavnom zahtjevu (sa kamatnim zahtjevom) drugotužiteljice, iako je tužene obavezao da prvotužiteljici, kao i drugotužiteljici nadoknade troškove postupka.

Prije svega, a kako su tužiteljice obični a ne jedinstveni suparničari, to su neprihvatljivi i kontradiktorni razlozi prvostepenog suda da su tužiteljice dokazale osnovanost konačno uređenog, tj. preciziranog tužbenog zahtjeva, a pri tome tužene obaveza da samo prvotuziteljici isplate iznos koji potražuje tužbom. Naime, prema sadržini zapisnika sa glavne rasprave održane 10.05.2024. godine, izjava punomoćnika tužiteljica da tužiteljice na današnjem ročištu konačno uređuju, tj. preciziraju tužbeni zahtjev, tako da isti glasi da su tužene dužne da prvotuziteljici solidarno isplate dug,... (kako je to bliže navedeno u stavu I izreke pobijane presude), nije predstavljalo izričito izjašnjenje da je drugotuziteljica povukla tužbu u ovoj pravnoj stvari, pa je u iznesenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji bilo mjesta da prvostepeni sud od punomoćnika tužiteljica zatraži da se određeno izjasni o potraživanju drugotuziteljice, a kako je to propustio učiniti, to se taj propust ne može opravdati navodima „da su izostavljena potraživanja drugotuziteljice“. Slijedom toga, u pobijanoj presudi postoji protivrječnost između izreke i obrazloženja pobijane presude u odnosu na drugotuziteljicu, na što se i žalbama direktno ukazuje, budući da pobijana odluka sadrži odluku o troškovima parničnog postupka drugotuziteljice, a ne i odluku o glavnom zahtjevu, a pri tome ni obrazloženje u odnosu na drugotuziteljicu ne sadrži odgovarajuće razloge koje bi strankama dalo mogućnost da pobijaju prvostepenu odluku, u odnosu na drugotuziteljicu.

Zbog navedenog propusta prvostepenog suda, počinjene su povrede odredaba člana 191. stav 3. i 4. u vezi sa članom 2. ZPP, koje su bile od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude (član 209. ZPP), u odnosu na drugotuziteljicu, a koje se nisu mogle otkloniti ni održavanjem rasprave pred ovim sudom, pa je je primjenom odredbe člana 227. tačka 2. ZPP, žalbu drugotuziteljice valjalo uvažiti, a slijedom toga djelimično i žalbu tuženih, te predmet u odnosu na drugotuziteljicu vratiti prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku u odnosu na drugotuziteljicu, prvostepeni sud će ponovo zakazati glavnu raspravu, te imajući u vidu iznesene primjedbe ovog suda, otkloniti ukazane povrede odredaba parničnog postupka, te u odnosu na drugotuziteljicu donijeti novu odgovarajuću odluku o glavnom zahtjevu, kao i sporednim potraživanjima (kamatama i troškovima postupka), za koju će dati odgovarajuće činjenične i pravne razloge.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Asja Razić, s.r.